Ἐν Ἀθήναις Τρίτη 6 Μαρτίου 1907

ΕΤΟΣ ΙΒ'. Περίοδος Γ'. Ἀριθμὸς φύλλου 10,460

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 15
ΕΞΑΜΗΝ. „ 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 28
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΦΡ. 33
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΚΡΙΠ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ
ΚΑΤ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ
ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΣΚΡΙΠ-ΑΘΗΝΑΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 139

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΘ. 7

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΑΠΟΔΙΔΟΝΤΑΙ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ ΤΟΥ ΤΡΑΓΙΚΟΥ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΩΧΘΗ

Βαθεῖα εἶνε ἡ ὀδύνη ἡ συνέχουσα ὅλην τὴν κοινωνίαν διὰ τὸ φρικῶδες δυστύχημα τῆς λεωφόρου Συγγροῦ, ἀλλὰ βαθυτέρα καὶ ἀγριωτέρα εἶνε ἡ ἀγανάκτησις αὐτῆς κατὰ τοῦ δράστου τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος. Διότι βεβαίως περὶ ἐγκλήματος πρόκειται, οὐχὶ περὶ τυχαίου δυστυχήματος. Ἐγκλήματος, τοῦ ὁποίου οἰκτρὸν θῦμα ἔπεσε μία ἀτυχὴς γυναῖκα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ὁποίου ἀπαίσιος ἥρως ἀνεδείχθη ὁ βουλευτὴς κ. Νικόλαος Σιμόπουλος, υἱὸς τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ ἐπαγγελλόμενος ἀπό τινος μᾶλλον τὸν Σωφὲρ ἢ τὸν βουλευτὴν νεανίσκος αὐτὸς ἀφοῦ ἔφερεν ἀπὸ τὰ Παρίσια τὸ περίφημον καὶ αἱμοσταγὲς πλέον αὐτοκίνητόν του ἐνόμισεν ὅτι κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ κατακτητὴς διασχίζων μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὰς Ἀθηναϊκὰς ὁδούς, ἐπιδεικνυόμενος εἰς τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα περιφρονῶν καὶ σαρκάζων ἀπὸ τῆς ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ὑψηλῆς του θέσεως, καὶ τοὺς πάντας ἀπειλῶν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ συντρίψῃ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς μηχανῆς του.

Ὁ νεαρὸς βουληφόρος ἀνὴρ ἐπεδίωκε καὶ ἕνα αἱματηρὸν θρίαμβον, καὶ τὸ κατώρθωσε. Μία δυστυχισμένη γυναῖκα ἔγινε λυῶμα. Ὁ αἱματηρὸς στέφανος ἐκ τῶν καθημαγμένων σαρκῶν περιέβαλε τὸ ἔνδοξον μέτωπον τοῦ πρώτου Ἕλληνος σωφέρ!

Καὶ ὅμως ὁ φονεὺς αὐτὸς μιᾶς πτωχῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ—τοῦ λαοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀγρίως φορολογουμένου καὶ ἀνάνδρως δολοφονουμένου — μένει ἀκόμη ἀκαταδίωκτος, μένει ἀκόμη ἀσύλληπτος! Ἡ Δικαστικὴ ἀρχὴ σταυρώνει τὰς χεῖράς της πρὸ τοῦ γαντοφορεμένου νεανίσκου, ὀχυρουμένου βεβαίως ὄπισθεν τῆς βουλευτικῆς ἀσυλίας! Ἀλλὰ ποία ἀσυλία χωρεῖ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν; Τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ ὁ δράστης κατεδιώχθη διὰ δημοσίας κραυγῆς! Τὸ αἷμα τῆς κατακρεουργηθείσης γυναικὸς θερμὸν ἀκόμη καὶ ἀχνίζον φωνάζει, αὐτὸς μ' ἐσκότωσε! Ἴδετε τὸ αὐτοκίνητόν του αἱμοστάζον καὶ μὲ τὰς σάρκας κολλημένας εἰς τοὺς τροχούς του ἵνα ἴδητε τὸν δράστην! Διστάζει λοιπὸν ἡ Δικαιοσύνη νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθῆκόν της; Ἐπειδὴ λοιπὸν πρόκειται περὶ βουλευτοῦ καὶ υἱοῦ ὑπουργοῦ ἡ Δικαιοσύνη ὑπολογίζει τὰς ἐνεργείας της; Βεβαίως ἡμεῖς δὲν τὸ πιστεύομεν. Ἀλλ' ἐλπίζομεν ἄμεσον καὶ ἔντονον τὴν ἐπέμβασίν της κατὰ τοῦ αἰτίου τοῦ ὀδυνηροῦ δυστυχήματος.

Καὶ ἐὰν πρόκειται καὶ περὶ τοῦ Πρίγκηπος οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ σταματήσῃ διὰ τοῦτο ἡ ἀνάκρισις. Εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι πρῶτος ὁ Πρίγκηψ—ἐὰν ἔχῃ τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν περὶ τοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς ἀκουσίως ἴσως συνετέλεσεν εἰς τὸ δυστύχημα—πρῶτος αὐτὸς θὰ σπεύσῃ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως. Ἀλλ' εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Πρίγκηψ Ἀνδρέας καὶ κανονικῶς ἔβαινε καὶ μὲ ἠλαττωμένην ταχύτητα, ἀφοῦ τὸ παληκάρι τοῦ κ. Σιμοπούλου μὲ ἀκατάλογιστον ἀνευλάβειαν τὸν προσεπέρασε. Ὁ πόνος δὲ καὶ ἡ ὀδύνη, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν Αὐτὸς καὶ ἡ Πριγκήπισσα διὰ τὸ συμβὰν καὶ τὴν ὁποίαν εἰλικρινῶς διετράνωσαν ἀμφότεροι εἶνε ἀρκετὸν μαρτύριον διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητον καρδίαν τῶν νεαρῶν Πριγκήπων.

Ἀλλ' ὁ ἀγερώχως καὶ περιφρονητικῶς ἐξακολουθήσας τὸν δρόμον του βουλευτίσκος χωρὶς κἂν νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ ποῖον εἶνε τὸ θῦμα τῆς ἀγρίας ὁρμῆς του, ὀφείλει νὰ καταδιωχθῇ καὶ τιμωρηθῇ. Πρέπει δὲ νὰ πεισθῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Δικαστικὴ ἀρχή, ὅτι ὁ λαὸς εἶνε τοσοῦτον ἠγανακτισμένος, ὥστε ἐὰν ἴδῃ ὅτι ἐμπαίζεται, θὰ λάβῃ ὁ ἴδιος τὴν δικαιοσύνην του διὰ τῶν χειρῶν του, ἐφαρμόζων κατὰ τοῦ θρασυτάτου φονέως τὸν νόμον τοῦ Λύντς!

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῆς εὐθύνης τούτου, ὑπέχει βαρυτάτην εὐθύνην καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ ἀρχὴ καὶ ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον τῆς ἀπαραδειγματίστου ἀδιαφορίας της. Ὡς νὰ ἦτο μόνη αὐτὴ ἐν Ἀθήναις, ἡ ὁποία νὰ ἠγνόει τὴν ὕπαρξιν αὐτοκινήτων. Ὡς νὰ μὴ εἶχε μάτια διὰ νὰ βλέπῃ καὶ αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ ἔχασκεν ἐπὶ μῆνας τώρα ὁλοκλήρους εἰς τὴν διέλευσιν τὴν ἀστραπιαίαν τῶν αὐτοκινήτων, ἰδιωτικῶν καὶ ἐπισήμων, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφθῇ—μολονότι ἡ καμπάνα τοῦ [illegible] πολλάκις τὴν ἐξεκούφα[illegible] νὰ ἐκδώσῃ τυπικὴν διάταξιν κανονίζουσαν [illegible] τῆς ταχύτητος τῶν αὐτοκινήτων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὴν αὐστηρότατα! Νομίζει ἆρά γε ἡ Ἀστυνομική μας ἀρχὴ ὅτι τὸ ἔργον της εἶνε νὰ περισυλλέγῃ τὰ οἰκτρὰ θύματα τῆς παραφροσύνης τῶν σωφὲρ—βουλευτῶν, τοὺς ὁποίους τρέμει, καὶ νὰ μεριμνᾷ μόνον περὶ τῆς νεκροψίας των;

Εἰς τοιαύτην ὅμως ἀστυνομικὴν ἀντίληψιν δὲν δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ λαὸς εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ἱκανοποιηθῇ τελείως διὰ τὸ προχθεσινὸν ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι εἶνε ὁ μανιώδης βουλευτὴς καὶ ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΑΝ

Ἐγελάσαμεν πολὺ· δὲν ἐπεριμέναμε ποτὲ νὰ διασκεδάσωμε τόσον πολὺ ἐφέτος. Ὅταν ἐβγήκαμεν εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ ἰδοῦμε τὸν Καρνάβαλον, νὰ ἰδοῦμε ἅρματα, νὰ ἰδοῦμε μασκαράδες καὶ τόσα πράγματα ποῦ μᾶς ὑπόσχετο τὸ κομιτᾶτον καὶ δὲν εἴδαμε τίποτε, ἐξεραθήκαμεν ἀπὸ τὰ γέλια.

* * *

Ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ σπίτι μας ἐτυλιχθήκαμεν μὲ τὰ παπλώματά μας, ἐρρίψαμεν ἀπ' ἐπάνω καὶ τὰ παλτά μας, ἀνάψαμεν τὴν σόμπαν, τὰ φῶτα, τσιγάρα, ὅ,τι τέλος πάντων ἠμποροῦσε νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς τελευταίας Κυριακῆς, καὶ ἔτσι συνήλθαμεν.

Ὑστερόγραφον.— Ἤπιαμεν καὶ ἀπὸ τρία τσάγια.

* * *

Στὰ σπίτια ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι διεσκέδασαν καλά. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι στὰ σπίτια ὑπάρχουν ὅλα τὰ μέσα τῆς θερμάνσεως, καὶ δὲν ὑπάρχει κομιτᾶτον.

* * *

Ἡ κίνησις καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἦτο ζωηροτάτη. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ὀφείλεται πρωτίστως βέβαια εἰς τὴν εὐθυμίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἔκτακτον πολυφαγίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν.

Ἐν τούτοις ἡ κίνησις τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας ἦτο ζωηροτέρα, χάρις εἰς τὰ φρεσκότατα θαλασσινά.

* * *

Διάλογος.

— Καὶ πῶς πέρασες τὴν ἀποκρηάν;

— Λαμπρά.

— Μπᾶ; ὥστε ἤσουν ἄρρωστος;

— Ναί, ἰνφλουέντζα.

— Ποῦ τὴν ἅρπαξες;

— Βγῆκα ἀδερφέ, νὰ ἰδῶ μασκαράδες.

* * *

Ἡ γκαμήλα ἔπαθε ἕνα τραγικὸν δυστύχημα ἐφέτος. Τὰ ἐντόσθιά της ἐπιάσθηκαν καὶ ἔστησαν τρομερὸν καυγᾶν, ἐξ αἰτίας ἑνὸς κουλουριοῦ, τὸ ὁποῖον ἔφαγεν ὁλόκληρον ὁ οἰσοφάγος καὶ δὲν ἔδωκε τὸ μισὸ εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα.

* * *

Μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν λινάτσαν ἠκούσθησαν οἱ ἑξῆς βορβορυγμοί:

— Βρὲ ἄτιμε, φέρ' ἐδῶ τὸ κουλοῦρι.

— Ἄειντε νὰ χαθῇς! τώρα δὲν ἅρπαξες ρὲ ἕνα καρβέλι καὶ τὸ φαγες μονάχο σου;

— Ἔτσι θέλω, ρέ!

— Ἔτσι θέλεις; Νὰ λοιπόν!

— Γκάπ!

— Γκούπ!

— Ὤχ!

* * *

Ἕνα χέρι βγαίνει ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἄλλο ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ ἁρπάζονται. Ἡ γκαμήλα σφαδάζει, ὡς νὰ τὴν ἔπιασε ντελίριο. Ἔπειτα ὁ λαιμὸς καὶ τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου πέφτουν κάτω σὰν νὰ ἐσφάγησαν ἀπὸ ἀόρατον χαντζάρι· ἡ λινάτσα κουβαριάζεται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ γκαμήλα διαλύεται καὶ εἰς τὴν θέσιν της ἔμειναν δύο ἄνθρωποι παίζοντες γροθιές.

Ποῖος εἶπεν ὅτι ἡ γκαμήλα πρέπει νὰ καταργηθῇ; Ἂν ἔβλεπε τὴν σκηνὴν αὐτὴν τῆς διαλύσεως τῆς γκαμήλας εἰς τοὺς ἐξ ὧν συνετέθη ἂν δὲν ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὰ γέλια θὰ αὐτοκτόνει διότι εἶπε τόσην μεγάλην τρέλλαν. Ἀλλοίμονον ἂν περιμένωμε ἀπὸ τὰ Κομιτᾶτα τῶν Ἀπόκρεων νὰ μᾶς κάνουν νὰ γελάσωμε.

* * *

Ἕνα Κομιτᾶτον, ποῦ ἔκαμνε ὅλον τὸ ἔθνος κι' ἐγελοῦσε—ἤ: ἐγελοῦσε τὸ ἔθνος, τὸ ἴδιο εἶνε—ἐπῆγε νὰ τὸ καταργήσῃ ἡ Κυβέρνησις ἀπάνω στὶς Ἀποκρηές. Μεγαλειτέρα ἀδικία εἰς τὸν τόπον δὲν ἔγεινεν ἀκόμη ἀπ' αὐτήν.

* * *

Καταπληκτικὴ ἡ ἐφετεινὴ ἀφθονία τῶν μενεξέδων. Καὶ ὑπὸ τὸ διπλοῦν ψῦχος τῆς ἡμέρας, τὸ οὐράνιον καὶ τὸ ἐπίγειον, διετηροῦντο ἀμάραντοι. Δικαίως αἱ Ἀθῆναι ἐλέγοντο «ἰοστεφεῖς». Ἐν τούτοις κάθε Καθαρὰ Δευτέρα ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς Ἀρχαιολόγους ὅτι ἡ πόλις τῆς Παλλάδος εἶχε καὶ ἄλλην ἐπωνυμίαν: σκορδοστεφεῖς.

* * *

Ζωηρὸς καὶ ὁ δημοτικὸς χορὸς εἰς τὸ Θέατρον. Οἱ ἄνθρωποι—μασκαράδες καὶ πολῖται—ἐχόρευσαν πολὺ μέχρι βαθείας νυκτός. Ζωηρότερον ὅμως τῶν ἀνθρώπων ἐχόρευσαν τὰ μικρόβια.

* * *

Ὅσοι παρίσταντο εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν κατ' ἔτος ἔχουν ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ θεωροῦνται ἥρωες. Ἀντεπεξέρχονται κατὰ τρελλοῦ ψύχους: ἐκείνου ποῦ κάμνει ἔξω· ἐκείνου ποῦ μεταδίδουν ἡ δημοτικὲς σόμπες καί,—τὸ δριμύτερον ὅλων—τοῦ ψύχους τὸ ὁποῖον παράγει τὸ εὐφυολόγον πνεῦμα τῶν μασκαράδων.

* * *

Εἰς τὸ τελευταῖον ἔγκλημα ἔχω τὴν συνείδησίν μου ἥσυχον ὅτι δὲν συνετέλεσα, διότι δὲν ἐπῆγα εἰς τὸ Δημοτικόν.

Ἐγὼ

Η Α. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ ἐπανελθὼν χθὲς ἐκ τοῦ μακροῦ ταξειδίου του ἀνὰ τὴν Ἄκραν Ἀνατολήν.

ΛΑΪΟΣ
ΛΑΪΟΣ

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΑΛΛΙΣ ΜΑΓΙΣΣΑ ΑΝΝΑΗ

Εἰς τὴν Βρεττάνην τῆς Βορείου Γαλλίας ἀφθονοῦν αἱ μάγισσαι. Ἡ δεισιδαιμονία εἶνε βαθύτατα ριζωμένη ἀκόμα. Εἰς τὰ παράλια χωρία καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν χώραν ἡ μάγισσα παίζει ζωηρότατον ρόλον εἰς ὅλας τὰς συνηθείας καὶ τὰ ἔκτακτα τῆς ζωῆς. Προλέγουν τὸ μέλλον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκδιώκουν τὸ κακὸν πνεῦμα, ἀνακαλύπτουν θησαυρούς. Ἡ μάγγισσα εἰς τὴν Βρεττάνην εἶνε ὁ ἰατρὸς δι' ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν της, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται διὰ προφητειῶν δὲν γίνεται κανεὶς γάμος, δὲν ἐπιχειρεῖται καμμία ἐκδρομὴ ἁλιείας, καμμία ἀγορά. Σκουπίζει εἰς τὴν φλιὰν τῆς οἰκίας σκόνην, διὰ νὰ μὴ ἠμπορέσῃ καὶ μπῇ ὁ διάβολος μέσα. Προφητεύει ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῆς χειρός, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά, κάνει νοσμαντίας. Ἰδοὺ μία περίφημη μάγισσα, ἡ Ἀνναὴ εἰς διαφόρους εἰκόνας τῆς μαγικῆς της τέχνης.

ΞΕΝΗ ΣΑΤΥΡΑ

Εἰς τὴν μπίραν.

Τὸ κορίτσι, πρὸς τὸν πότην.—Τί προτιμᾶτε ποτὸν ἢ ἔρωτα;

— Ξέρετε, δεσποινίς, ἕνα ποτὸν μπορεῖ νὰ τὸ ἀγαπᾷ κανείς, ἀλλὰ τὸν ἔρωτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πιῇ.

⁂

Ἤρεμη σκέψις:

— Θὰ πάρω τὸν γέρω τραπεζίτην· λοιπόν, ὁ ὑπολοχαγός μου πρέπει νὰ πιστεύσῃ περὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης μου.

⁂

Αἱ χειραφετημέναι.

— Διαβάζεις μὲ εὐχαρίστησιν, Ἔλζα, ἀπαγορευμένα βιβλία;

— Ναί, γιατί βρίσκει κανεὶς σ' αὐτὰ πολλὰ γνωστὰ πράγματα.

⁂

Εἰς τὸ Φωτογραφεῖον:

— Θέλω νὰ φωτογραφήσῃς τὴν γυναῖκά μου,—Ἴσως κάμῃ μιὰ φορὰ γελαστὸ πρόσωπον.

⁂

Ἀπὸ τὸν «ΚΑΤΕΡΓΑΡΗΝ» τῆς Λειψίας.

Μεταξὺ φιλενάδων.

— Μὰ γιατὶ Ἄννυ, δὲν θέλει· νἄρθῃς νὰ δεκολλτὲ στὸ γεῦμα;

— Ὤχ, εἶνε μονάχα μερικοὶ παντρεμμένοι προσκεκλημένοι.

⁂

Μία μεγαλοφυΐα.

— Ὅταν ὁ Σίλλερ ἔγραψε τοὺς «Ληστάς» του ἦταν μόνον 18 χρόνων.

— Μεγάλο πρᾶγμα κι' αὐτό. Ἐγὼ ἤμουνα πέντε χρόνων κ' ἔπαιζα τοὺς ληστάς.

⁂

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀστρονόμου.

— Γιατὶ εἶσθε τόσον λυπημένη, κυρία;

— Εἶμαι τόσον ἀτυχής! Δυὸ νύχτες τώρα ὁ ἄνδρας μου κάθεται ἔξω καὶ κυττάζει τὴν Ἀφροδίτην, ὁ ἄπιστος.

⁂

Αἱ μικραί μας.

— Ἐγώ, ὅταν γίνω μεγάλη θὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῶν γυναικείων δικαιωμάτων.

— Ἐγὼ ὄχι, θὰ παντρευθῶ καλλίτερα.

⁂

Εἰς τὸ σχολεῖον.

Δάσκαλος.— Βίλλι, τί εἶνε ἕνας χῆρος;

Μαθητής.—Εἶνε ὁ ἄνδρας μιᾶς χήρας.

⁂

Ἡ κυρία, πρὸς τὴν μαγείρισσαν.—Γιατί θέλεις νὰ φύγῃς, Μίννα; Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη σὲ μᾶς;

— Ἐγὼ ναί, κυρία, ἀλλ' ὁ σκαπανεὺς μου ὄχι. Λέει, ὅτι δὲν βρίσκει τίποτε στὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας.

⁂

Ἀπὸ τὰ «ΜΕΓΓΕΝΔΟΡΦΕΙΑ ΦΥΛΛΑ» τοῦ Μονάχου.

— Ἄνδρα μου, παρήγγειλα ἕνα φόρεμα, σοῦ λέω ἁπλούστατα, ἔκτακτον.

— Ἀλλά, ἀγάπη μου, δὲν βρῆκες κανένα ποῦ νὰ ἦταν ἐκτάκτως ἁπλούστατον;

⁂

— Πῶς ἀλλάζει χρώματα ἡ μεγαλείτερη κόρη σας ὅταν διαβάζῃ ἐφημερίδας!

— Ναί. Τὰ πολιτικὰ τὴν ἀφίνουν ἀδιάφορη, εἰς τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας γίνεται μπλέ, εἰς τὸ μυθιστόρημα κόκκινη καὶ εἰς τὰς εἰδήσεις τῶν ἀρραβώνων πράσινη καὶ κίτρινη.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Θησαυρός! κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχήν, εἶνε τὸ εὐκολώτατον φορτίον, τὸ ὁποῖον προθύμως ἀναλαμβάνει νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ κυρίου του· εἶνε ὁ γλυκὺς ἐκεῖνος ἦχος ὁ τέρπων καὶ καταθέλγων τὸ ἀκουστικὸν τύμπανον. Τὸ ἄκουσμα θησαυρός! προκαλεῖ τὴν προσοχήν· ἡ ἔννοια αὐτοῦ κάμνει ἐντύπωσιν καὶ αἴσθησιν ζωηρὰν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ τοιαύτη ἐντύπωσις καὶ αἴσθησις εἶνε δεδικαιολογημένη; Ἵνα ἀπαντήσωμεν προσηκόντως ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν τί σημαίνει κοινῶς ἡ λέξις θησαυρὸς καὶ εἰς τί αὐτὸς χρησιμεύει. Διὰ τοῦ θησαυροῦ σημαίνονται οὐ μόνον τὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ ἡ περίσσεια τῶν τροφῶν, τῶν ἐνδυμάτων, τῶν τιμαλφῶν καὶ λοιπῶν ὑλικῶν ἀντικειμένων, ἤτοι ἡ γενικὴ ὑλικὴ ἀφθονία λέγεται θησαυρός.

Ἡ χρησιμότης καὶ τὸ σκόπιμον τοῦ θησαυροῦ, οὐχὶ ὡς θησαυροῦ, ἀλλ' ὡς ὕλης ἁπλῶς διὰ τὰς ποικίλας ἀνάγκας τοῦ βίου εἶνε φανερά· ὡς ἀφθονία ὕλης ὅμως ὁ θησαυρός, ἐὰν εὑρίσκεται εἰς ἐπιχειρηματικὴν χρῆσιν, ἐὰν εἶνε καὶ διὰ τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ ὑστέρημα τῶν ἄλλων ἐπίσης κατάδηλος εἶνε ἡ χρησιμότης τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ.

Ἐὰν δὲ ὁ θησαυρὸς εἶνε ἐναποταμιευμένος δι' ἀποκλειστικὴν χρῆσιν πρὸς ὑπερκορεσμὸν καὶ ὑπερπότισιν τοῦ κορμιοῦ τοῦ κατόχου του, τότε ἡ μόνη ὠφέλεια ἐκ τοῦ θησαυροῦ εἶνε ἡ ἠθικὴ νέκρωσις καὶ ἡ σῆψις τοῦ μόνου διαχειριζομένου καὶ καρπουμένου τὴν ἄφθονον ὕλην.

Ὁ ἄφθονος πλεονασμὸς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν διὰ τὸν ἀθάνατον πνεῦμα κεκτημένον ἄνθρωπον εἶνε ὁ μεγαλείτερος καὶ ἐπικινδυνωδέστερος ἐχθρὸς αὐτοῦ· διὰ τοῦτο εἶνε πολὺ προτιμοτέρα ἡ στέρησις, ἐὰν πρόκειται νὰ γίνῃ ἐκλογὴ μεταξὺ τοῦ τοιούτου πλεονασμοῦ καὶ τῆς στερήσεως. Τὰ δένδρα, ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ μὲν τῆς στερήσεως τοῦ ὕδατος μαραίνονται, ἑπόμενον δὲ εἶνε ἐν τελείᾳ στερήσει πάσης ἰκμάδος καὶ νὰ ξηρανθῶσιν· ὅμως διατηροῦνται ἄσηπα καὶ εἶνε καθαρά, διὰ τῆς ἀφθονίας δὲ καὶ τῆς πλημμύρας ἐπέρχεται ἡ ἀποτελμάτωσις· τὰ φύλλα καὶ τὸ ἐξωτερικὸν γίνονται ὠχρά· αἱ ῥίζαι καὶ οἱ κορμοὶ σήπονται καὶ ὄζουσιν.

Ἀξίζει ἆρά γε ἡ τοιαύτη προσοχὴ καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὸν ὑλικὸν θησαυρόν; ἀφοσίωσις ὄχι· μέριμνα ὅμως σχετικὴ καὶ ἐργασία, ἄνευ εἰδωλολατρικῆς προσηλώσεως, οὔτε ἐν τῇ κτήσει, οὔτε ἐν τῇ χρήσει τῶν ὑλικῶν θησαυρῶν, οὐ μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ Νόμου τοῦ Θείου, ὅστις πανσόφως προνοεῖ διὰ τὸ ἠθικὸν καὶ ὑλικὸν τοῦ ἀνθρώπου συμφέρον, κατὰ τὸ ἀναλογοῦν ἑκάστῳ μέτρον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος ἄγεται ἢ εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν, τὴν στέρησιν καὶ τὴν αὐτοκτονίαν, ἢ εἰς τὴν σκληροκαρδίαν καὶ τὴν ἀποκτήνωσιν.

Ὁ Σωτὴρ μᾶς διδάσκει νὰ δίδωμεν τὴν προτίμησιν εἰς τοὺς πνευματικοὺς καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ὑλικοὺς θησαυρούς, οἱ ὁποῖοι εἶνε φθαρτοὶ καὶ μάταιοι καὶ διαρπάζονται ὑπὸ τῶν κλεπτῶν καὶ κατατρώγονται ἀπὸ τοὺς σάρακας. «θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν, λέγει, θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σής, οὔτε βρῶσις ἀφανίζει καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσι» διότι, λέγει, ἂν ἀπατηθῆτε εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν θησαυρῶν καὶ προτιμήσητε ἀντὶ τοῦ ἀπολύτου ἀγαθοῦ τὴν ὕλην τότε εἰς αὐτὴν θὰ ὑποδουλώσητε τὸ κέντρον τῶν εὐγενῶν σας συναισθημάτων, αὐτὴν τὴν καρδίαν σας· «ὅπου γάρ, λέγει, ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

Ναὶ λέγομεν μετὰ τοῦ ἱεροῦ ψαλμῳδοῦ «πλοῦτος ἐὰν ρέῃ μὴ προστίθεσθε καρδίαν»· διότι ὁ νοῦς μας, ἡ θέλησις καὶ ἡ καρδία μας ἐλεύθερα ἀνήκουσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα· ἡ ὕλη ἐδημιουργήθη δι' αὐτὰ καὶ οὐχὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὕλην.

ΠΑΝΑΡΕΤΟΣ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
Ἀρχιμανδρίτης

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ἀρκετὸς λόγος ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὰς ἐπιφυλλίδας τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Φραγκφούρτης» περὶ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς τοῦ ρώσσου συγγραφέως Τουργένιεφ καὶ τῶν σχέσεών του μὲ τὸν Βιαρδό. Ἐπ' αὐτῶν κάποιος ἔστειλε χθὲς πρὸς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα μερικὰς ἐνδιαφερούσας συμπληρωτικὰς πληροφορίας περὶ τῶν οἰκονομικῶν στενοχωριῶν τοῦ συγγραφέως τῶν «Παρθένων γαιῶν», αἱ ὁποῖαι μᾶς δίνουν τὴν αἰωνίαν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ ποῦ ἀγωνίζεται εἰς τὴν ζωήν του νὰ γίνῃ οἰκονομολόγος χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ.

Ὁ συγγραφεὺς ὑπελόγιζε μόνος του τὸ κτῆμά του Σπασσκόϊε εἰς 150,000 ρούβλια καὶ τὰ τρία-τέσσαρα ἄλλα, τὰ ὁποῖα κατεῖχε εἰς ἄλλο τόσον ποσὸν περίπου. Ὡς συγγραφεὺς δὲν εἶχε ἀξιοκαταφρόνητον εἰσόδημα. Μόνον τὸ «Ἡμερολόγιον ἑνὸς κυνηγοῦ» τοῦ ἔδινε ἐτήσιον εἰσόδημα 1400 ρουβλίων καὶ τὸ τελευταῖόν του μυθιστόρημα ἀγοράσθη ἀπὸ ἕνα μεγάλον μηνιαῖον περιοδικὸν τῆς Πετρουπόλεως ἀντὶ 500 ρουβλίων τὴν σελίδα.

Διὰ τὴν τετάρτην ἔκδοσιν τῶν «ἁπάντων» του, ποῦ ἔγινε τὸ 1879 ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἐκδότην 22,000 ρούβλια καὶ τρία ἔτη κατόπιν διὰ τὴν πέμπτην ἔκδοσιν 25,000 ρούβλια.

Μὲ ὅλον τὸν χαρακτηρισμὸν ποῦ δίνει εἰς τὸν συγγραφέα τῶν «Ἀνοιξιάτικων νερῶν» ὁ Δοστογιέφσκη εἰς τὸ ἀριστούργημά του οἱ «Δαιμονισμένοι», ὁ Τουργένιεφ ἦταν καὶ παραμένει ὁ ποιητὴς ποῦ μποροῦμε συχνὰ νὰ τὸν διαβάζωμε χωρὶς νὰ μᾶς κουράζῃ. Καὶ πόσα ὀλίγα ἔργα, ἀλλοίμονον, μποροῦν νὰ ξαναδιαβασθοῦν ἀπὸ τὴν πρώτην των ἐμφάνισιν. Ἐν τούτοις ὁ Τουργένιεφ, ὅπως πολλοὶ ποιηταί, ἂν ὄχι ὅλοι, διότι μὴ λησμονῶμεν καὶ τὴν ἀκατανόητον φιλαργυρίαν ἑνὸς Ἴψεν, ἀπὸ οἰκονομίαν καὶ νοικοκυρειὸ δὲν καταλάβαινε. Μόλις ἤρχοντο τὰ χρήματα, καὶ ἔκαναν φτερά.

X

Εἶνε γνωστόν, ὅτι ὁ Τουργένιεφ ἐταξείδευε πολύ. Εἰς τὸ Παρίσι ἔμεινε πολὺν καιρόν. Ἐκεῖ ἐγνωρίσθη μὲ τὰς προσωπικότητας τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης. Κατόπιν ἔγραψε τὰς ἀναμνήσεις του ἀπὸ τὰς γνωριμίας του αὐτάς, αἱ ὁποῖαι μᾶς παριστοῦν γυμνὰς εἰς τὰ ἐλαττώματά των τὰς γαλλικὰς φιλολογικὰς προσωπικότητας τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Τουργένιεφ μετεχειρίσθη εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς αὐτοὺς σκληρὰν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ὅμως τὸν κατηγοροῦν, ὅτι δὲν ἔδειξε πρὸς τοὺς Γάλλους συγγραφεῖς κατὰ τὴν διαμονήν του εἰς τὸ Παρίσι καὶ τὴν συναναστροφήν του μαζί των.

Κάτι παρόμοιον ἐφανέρωσε πέρυσι εἰς τὸ γερμανικὸν περιοδικὸν «Νέα Ἐπιθεώρησις» ὁ Δανὸς κριτικὸς Γεώργιος Μπράντες, δημοσιεύσας τὰς ἰδικάς του ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν παρισινὴν ζωήν του. Ἐκεῖ μᾶς παρουσιάζει τὸν Ταὶν ἀρνούμενον μουσικὴν εἰς τοὺς στίχους τοῦ Γκαῖτε. Ὁ νεαρὸς τότε Μπράντες, ὁ ποτισμένος ἀπὸ τὴν γκαίτειον ἁρμονίαν ἐξέφρασε δειλῶς τὴν ἔκπληξίν του, ἡ ὁποία ἔγινε μεγαλητέρα, ὁπόταν ὁ Ταὶν διὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πράγματι, ὅτι οἱ στίχοι τοῦ Γκαῖτε εἶνε πεζοὶ ἤρχισε νὰ τοῦ ἀπαγγέλλῃ μερικοὺς διαβάζων τὸ γερμανικὸν κείμενον μὲ γαλλικὸν τονισμὸν τῶν γερμανικῶν λέξεων.

Τὸ γεγονὸς προέρχεται ἀπὸ ἕνα συγγραφέα τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ Μπράντες, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται ἀμφιβολίας. Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἐπιφυλλιδογράφον τῆς «Φρανκφουρτερ».

X

Ὅτι ὁ Τουργένιεφ δὲν ἐννοοῦσε ἀπὸ ἀξίαν τοῦ χρήματος μαρτυροῦν πολλαὶ ἐπιστολαί του. Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου 1875 γράφει πρὸς τὸν ἀδελφόν του Νικόλαον Σέργιεβιτς: «Α-